

אשכול יוסף

מאוצרותיו הרבי יוסף ז"ל סימן טוב שליט"א
מוזבר הספרים "כרם יוסף" ושא"ס פניה"ק ירושלים תובב"א

איש כִּי־יָדָר יָדָר לָהּ אוֹ הַשְּׁבַע שְׁבַע

לאחרונה פורסם על גוי אחד מיפן, שהעידו עליו בני ביתו שלא ישן כמה שנים, ובני מדינתו טוענים שחקרו ובדקו ומצאו שהאמת בדבריהם, שאינו ישן, וכתבוהו בספריהם לאות ומופת.

והעירני ידי"ג החברותא מחה"ס "תולדות נח" הגאון ר' אליהו ברכה שליט"א מחו"ר בהמ"ד לדיינות "ברכת אברהם", שהרי אמרו רבותינו ז"ל (נדרים טו. וש"נ), שהנשבע שלא ישן, מלקין אותו וישן לאלתר, דא"ר יוחנן שבועה שלא אישן שלושה ימים, מלקין אותו וישן לאלתר, שאי אפשר לאדם להתקיים ג' ימים בלא שינה?

והנה מתחילה השבתיו, שאין לנו לסמוך על מה שאומרים העולם, ואפילו פרסמו הדבר בכל הגלובוס, והכל יתפסו ויחזיקו בן לאמת, ואפילו חכמי האומות יעידו בן, ויחקקו בן בדיניהם, כי פיהם דיבר שוא וימינם ימין שקר, וכל מחשבותיהם ודבריהם פרי דמיונות, הבל ותעתועים.

אכן, בזה אפשר שגם לדבריהם לא מדובר שאינו ישן כלל, אלא ודאי מנמנם ואינו מחשיבים זאת לשינה, ויתכן עוד שאפילו עולה על יצועיו, רק שאינו מרבה לישון ככל בנ"א, וע"ז יצאו לדבר עתק בנאוה וכוז בפרסומיהם. ולהבדיל בין קדש לחול, כבר מצינו כעין זה במסכת סוכה (ג:), אמר רבי יהושע בן חנניה, כשהיינו שמחים שמחת בית השואבה לא ראינו שינה בעיינינו, שעה ראשונה תמיד של שחר, משם לתפילה, משם לקרבן מוסף, משם לתפילת המוספין, משם לבהמ"ד, משם לאכילה ושתיה, משם לתפילת המנחה, משם לתמיד של בין הערבים, מכאן ואילך לשמחת בית השואבה. ומקשה הגמרא, והאמר רבי יוחנן שבועה שלא אישן שלושה ימים מלקין אותו וישן לאלתר! ומתרצת הגמרא, שכוונת רבי יהושע בן חנניה שלא טעמנו טעם שינה, שהיו מנמנמים זה על כתפו של זה. הרי לך שבלי שינה ואפי' מנמנם כלל, אי אפשר להתקיים, אבל אם מנמנם, אפילו מעט, יכול להתקיים זמן רב בלא שינה, ואפילו שבעה ימים כשמחת בית השואבה ויותר.

אך שוב התבוננתי בס"ד, שמא שאף לדברי הז"ל ורבותינו הקדושים ז"ל, שאי אפשר לאדם להתקיים ג' ימים בלא שינה, כל זה דוקא באיש ישראל, בן ברית, שרובין עליו עול תורה ומצוות, תש כוחו ולכן מוכרח לישון, כמ"ש בסנהדרין (טו:), "הפליא עצה הגדיל תושיה" (ישעיהו כ"ט), אמר רבי חנן למה נקרא שמה תושיה? מפני שהיא מתשת כוחו של אדם.

וכן מצינו בריש לקיש שמרגע שקיבל על עצמו עול תורה תש כוחו, ולא יכול היה לקפוץ הנחה בחזרה (ג"מ פד), וביאר הגר"א שזה ג"כ מה שנאמר ברות "ותרא כי

מתאמצת לבוא", שכבר ע"י קבלת העול תש כוחה, והוצרכה רות להתאמן. משא"כ גוי שאין לו עול תורה ומצוות כלל, ממילא אין כוחו תש, ויכול להתקיים ג' ימים בלא שינה כלל. ויש להביא קצת סייעתא לדבר ממ"ש בתוספות רבינו פרץ, שמלקין אותו מיד לפי שסופו לעבור, שא"א ג' ימים בלא שינה, ומוטב ילקה כשהוא זכאי ואל ילקה כשהוא חייב, עכ"ל. ומלשונו שילקה כשהוא זכאי, ד"ז שייך דוקא בבן ברית.

וטעם הדבר שתורה מתשת כוחו של אדם, יותר מכל מלאכה קשה, ביאר רבינו האלשיך הקדוש (משלי פ"א), כי הגוף והנפש הנה הנם ב' הפכים נגדיים זה מזה עד אין קץ, וכל א' מהן כל ישעו וחפצו לשעבד את שכנגדו תחת ממשלתו, וכשה נופל זה קם, והנה בהימשך האדם אחר תאוות חומר, הלא יגבר כח חומריו אך נפשו עליו תאבל ותתעצב כי ייחלש כוחה, אמנם העוסק תמיד בתורת ה' אשר הנפש קרובה אליה, הלא נפשו תשמח ותעלוז ומאד נעלה, אך בשרו עליו יכאב ויחלשו חושיו ואבריו בהתקוממות אויבו, ועוד טעם כי לעומק דקדוקיה וחיודיה ולבלתי שכות, אצטרך לחשוב מחשבות יומם ולילה לא אשקוט, ורוב מוזימות מטרידות ומחריבות את הגוף, ע"ש.

היאך דוד המלך נשבע שלא ישן עד שימצא מקום המקדש?

לאור האמור קשה שהרי מצינו לאדוננו דוד המלך שנשבע בן, כדכתיב בתהלים (מזמור קל"ב) "זכור ה' לדוד את כל ענותו, אשר נשבע לה' לנדור לאביר יעקב, אם אבא באהל ביתי, אם אעלה על ערש יצועי, אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב".

והנה ודאי שבועתו דוד היתה אפי' על שינה בעלמא, שהרי כל שינתו לא היתה אלא שישים נשימות, כמ"ש בסוכה (כו:), וכן אמרו בברכות (ג:), שעד חצות היה מנמנם כסוס. א"כ כשנשבע שלא ישן, היינו אפי' שלא ינמנם, והלא א"א לאדם ג' ימים בלא שינה, והיאך נשבע שבועת שוא?

ישוב א'

השטמ"ק (נמס נד), מתרץ שכוונת דוד היתה שלא יבוא לישון באהל ביתו, אבל לא היה נודר שלא לישן כלל. היטיב האלשיך הקדוש בפ"י על התהלים (ט), לבאר הענין, שתוך הבית יש כילת מלכים מצוירת, וערש מיוחד במצעות נאות, להשתעשע בכלים חשובים מאד כמשפט המלכים, ואמר דוד המלך ע"ה שלא

כִּי בָעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד־מִוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל

לְפִיכֶם אֵימֹתֶיהֶן עַל כַּהֲנִים מִסַּפְקוֹת לַהֵן מִזִּזְיָה וּכְסוֹת כַּדֵי שֶׁלֹא

יִתְפַּלְלוּ עַל בְּנֵיהֶם שְׂיִמּוֹתוֹ, [מִסַּכַּת מִכּוֹת דָּף י"א]

לְבִזָּה רוֹקֵא אֵימֹתֶיהֶן עַל כַּהֲנִים גְּדוֹלִים מִסַּפְקִים מִזִּזְיָה

וּכְסוֹת וְלֹא כַּהֲנִים עֲצָמָם אִם בְּנֵיהֶם אִם נְשׂוֹתֵיהֶם?

יִשׁוּב א' – יֵשׁ עַל הָאֵם תְּבִיעָה שֶׁלֹא חִינְכָה בְנָה לְתַפִּילָה

נראה ליישב בס"ד שאימותיהן של כהנים גדולים בדוקא הם היו מספקים מחיה וכסות לרוצחים בשגגה הגולים לעיר מקלט שלא יתפללו על בניהם שימותו, ולפי לשון שני בגמרא שיתפללו על בניהם שלא ימותו, דהנה בגמרא מבואר שהתביעה על הכהן גדול שהיה לו לבקש רחמים על בני דורו ולא ביקש, ולכן אין זה קללת חינוך, ובתרגום יונתן בן עוזיאל כתב, "ובשביל שלא התפלל הכהן גדול ביום של כיפורים בקודש הקודשים על שלוש עבירות קשות שלא יכשלו עם בית ישראל בעבודה זרה בגילוי עריות ובשפיכות דם נקי, והיה בידי לבטלם בתפילתו ולא התפלל, בשביל כן ענש למות בשנה ההיא".

והנה נראה כי התביעה על הכהן גדול שלא התפלל על בני דורו, אינה תביעה רק עליו, אלא גם על הוריו שלא חינכוהו בקטנותו לשפוך ליבו בתפילה לאבינו שבשמים, ואמנם על האב עיקר הקפידא לחנך בנו לת"ת, ועל האם לחנך בנה לתפילה, על ידי שבניהם רואים את האב עוסק בתורה, ואת האם עוסקת בתפילה שזה עיקר חיוביה, ועוד יש להוסיף שיש על האם קפידא שהיתה צריכה להתפלל על בנה שתהיה עובדתו להשי"ת כראוי, נמצא שבמעשה הרציחה יש תביעה גם על אם הכהן גדול, ואם ימות זהו בכלל עונשה על שלא חינכהו לתפילה, לפיכך היא אשר מספקת מחיה וכסות שלא יתפללו על בניהם שלא ימותו.

יִשׁוּב ב' – בְּכַח זְכוֹת הָאֵם בְּנָה כַּהֵן גְּדוֹל וְיֹאדִיר יָמִים

החת"ס מתרץ שאימו של הכהן גדול היתה מספקת מחיה וכסות, ומשתדלת בעד בנה שימשיך להיות כהן גדול, מפני שעל ידי זכותה יזכה בנה לשמש בכהונה גדולה, שכאשר יש לאם כח וזכות, בעבורה יזכה בנה להיות כהן גדול, כמו שמצינו בגמרא יומא, אמרו עליו על רבי ישמעאל בן קמחית פעם אחת סיפר דברים עם ערבי אחד בשוק, וניתו רוק מפיו על בגדיו, ונכנס ישבב אחיו ושמש תחתיו, וראתה אמן שני כהנים גדולים ביום אחד. ושוב אמרו עליו על רבי ישמעאל בן קמחית פעם אחת יצא וסיפר עם הגמון אחד בשוק, וניתו רוק מפיו על בגדיו, ונכנס יוסף אחיו ושמש תחתיו, וראתה אמן שני כהנים גדולים ביום אחד. תנו רבנן, שבעה בנים היו לה לקמחית וכולן שימשו בכהונה גדולה. אמרו לה חכמים: מה עשית שזכית לכך, אמרה להם מימי לא ראו קורות ביתי קלעי שערי. וכתב רש"י בשם הירושלמי, "כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, אשה צנועה ראויה לצאת ממנה כהן גדול הלבוש משבצות זהב".

יִשׁוּב ג' – כַּדֵי שֶׁלֹא לְבִישָׁן שֶׁהִמְחִיָה וּכְסוֹת בְּתוֹרַת צַדִּיקָה

ע"ל בס"ד על פי מה שאמרו במשנה רוצח שגלה לעיר מקלטו ורצו אנשי העיר לכבדו, יאמר להם רוצח אני, אמרו לו אף על פי כן יקבל מהן. ומבואר שלכתחילה אין ראוי לנהוג כבוד ברוצח, ואף הוא בתחילה צריך לסרב מלקבל כבוד, אם כן אם הכהן גדול או בניו יבואו לספק מחיה ומזון לגולים, יהיו צריכים בתחילה לסרב מלקבל, כי בודאי כבוד גדול הוא לגולים שהכהן הגדול או בניו מספקים להם מחיה ומזון, ונמצאו הגולים נכלמים ומבוששים, כעני שבאין ליתן לו מחיה וכסות ואינו רשאי ליטול, משא"כ עתה שאימו של כהן גדול מספקת להם מחיה וכסות, אין להם בזה כ"כ כבוד, ואין צריכים תחילה לסרב מלקבל, ונמצאו מקבלים מחיה וכסות ללא שום בושה וכלימה. ומתוך זה עלה בדעתי דבלא"ה י"ל בפשיטות יותר שהכהן גדול בעצמו לא מספק להם מחיה וכסות, כדי שלא לביישן, כיון שזהו כנתינת צדקה, ועכ"פ אימו כן היתה מחלקת להם, כדי שיבואו להתפלל על בנה.

יבוא בכילה היא אל אהל ביתו, ולא על ערש יצועיו המיוחד במצעות נאות לישן בקבע, רק בזולתו. ולהיות זה ביאור השבועה, והוסיף לנדור רק משנת קבע, שלא ירגיל עצמו לשינה עיקרית.

יִשׁוּב ב'

בספר דף על הדף (סוּפָה ג.), מביא שהגאון מטשעבין זצ"ל, הקשה כן להגאון ר' משה לייב שחור זצ"ל, שלא כתוב שדוד נשבע שלא יישן עד אמצא מקום, אלא שלא אתן שנת לעיני, כלומר שלא יתן שינה לעיניו מרצונו הטוב, אבל אם ייפול עליו השינה באונס וממילא יניח ליפול, על זאת לא נשבע, כאמרו "אם אעלה על ערש יצועי", שלא יעלה על מטתו לישון מדעתו, ואם ייפול עליו תרדמה אין זה מבטל התנאי, ונהנה הגאון מטשעבין זצ"ל מתירוץ זה.

יִשׁוּב ג'

בספר הר צבי (סוּפָה ג.), הוסיף לתרץ עפמ"ש המהרש"א (כמוצטט ע"א) במדיר לה מכל הפירות כל זמן שהיא תחתיו חל הנדר, ושאינו קונם עיני בשינה סתם דמשמע לעולם. ולפי"ז י"ל שדוד נשבע שלא יישן עד שימצא מקום מן התורה, דבשעה שהוציא שבועה מפיו היה אפשר שיתקיים לא היו בכלל שבועת שוא, וכן יש לדון לפי שיטת הסמ"ג והמרדכי דבאומר יאסרו כל פירות שבועלם עלי על תנאי חל הנדר כיון שיכול שלא יעבור על התנאי (עי' טור י"ד סי' ל"ג), וגם כאן יש מקום שתחול שבועה זו.

יִשׁוּב ד'

ידי"ג הגאון המופלג רבי יוסף ברכה שליט"א מחו"ר בהמ"ד לדיניות "ברכת אברהם" השיבני די"ל שעיקר שבועת דוד היתה שלא יקדים בניין ביתו לבית ה', עד אמצא מקום לה', ורק אח"כ יבנה את ביתו, אבל כל זמן שהוא עוסק תחילה במציאת מקום לבית ה', אה"נ הרי הוא ישן, כמו שמצינו לשלמה בנו בסנהדרין (קד): חזית איש מוהר במלאכתו לפני מלכים יתיצב בל יתיצב לפני חשכים, שהקדים ביתי לביתו, ולא עוד אלא שביתי הזדרז ובנה בשבע שנים, וביתו בנה בשלוש עשרה שנה.

להאזנה
לשיעור לפרשת מטו"מ
073-371-8053
 זוייג, והקשי:
303

ישוב ד' - הכהן גדול בעצמו די לו בתשובה להסיר דאגת קללתם

הערוך לנר מתרץ שהכהנים גדולים בעצמם לא היו מספקים מחיה וכסות לגולים, לפי שהכהן לעולם לא יבוא לידי כך, כי אם יודע בעצמו שחטא על שלא התפלל והרי הוא מתחרט על כך, אם כן אין לך דבר העומד בפני תשובה ומתכפר חטאו ושוב לא תועיל תפלת הרוצחים עליו שימות, ואם אינו יודע שחטא אם כן מטעם זה גם לא יספק מחיה וכסות, אבל האימהות י"ל שידעו החטא והרי הם דואגות על חיי בניהן.

ישוב ה' - אם הכהן גדול יספק כל העניים יהיו גולים לעיר מקלט

עוד מתרץ הערוך לנר בשם איזה מחבר שאם הכהנים גדולים יספקו מחיה וכסות, אם כך כל אדם שאין לו מה לאכול ירוץ לעיר מקלט ויאמר רוצח אני, שכל זמן שהכהן חי יש לו מה לאכול ואם ימות יצא, אבל כאשר האם מספקת לא יעשה כן, משום שיהיה מתיירא שמא תמות האם ואין לו מה לאכול והכהן גדול יאריך ימים וכיון שהחזיק עצמו לרוצח לא ינחווה לצאת מעיר מקלט עד מות הכהן גדול. וכן תירץ הגאון ההפלאה בספרו פנים יפות. וכן תירץ בשו"ת גני יוסף.

ישוב ו' - לא היו מגלים לכהן גדול שרצח כדי שלא תיחלש דעתו

עוד מתרץ הפנים יפות שהיה דרכם שלא לגלות לכהן גדול שבני אדם הרגו בשגגה וגלו לעיר מקלט, כדי שלא תיחלש דעתו, שהרי הוא הגורם לרציחה, אלא היו מגלים לאימותיהם כדי שייספקו לרוצחים מים ומוזון. ודוחק.

ישוב ז' - אם הכהן גדול יספק בעצמו הרי זה זילותא בכבודן של ישראל

רבינו יוסף חיים זצ"ל בספרו בן יהוידע מתרץ שהכהנים גדולים בעצמן לא היו מספקים מחיה וכסות, לפי שזהו זלזול כלפיהם שיהיו חוששים לקללת הרוצח, ואפילו אם בכל זאת ירצו לספק, לא ינחום ב"ד והסנהדרין וכל ישראל כי זלזול גדול הוא לכל ישראל, שהכהן גדול שהוא מאורן של ישראל כולם מתייקרים בו שוכל כפרתם תלויה בו ובתפילתו היאך יחשוש לתפילתו של הרוצח המאוס שימיתנו בתפילתו, ולכן אף אשתו של הכהן גדול אם תרצה לספק מוחין בידה, כי מה שתעשה הרי זה כאילו הכהן בעצמו עושה, ועוד שנרי מכספו מספקת להן, אבל אימו אין מוחין בידה, כי אומרים העולם נשים דעתן קלה וליבם רך מאד ועושים כן שלא לצורך. עכ"ד.

ולכאור' דבריו קצת צ"ע, דמכיון דבגמרא מבואר שיש לתפילתם על מה לחול אע"פ שהרגו בשגגה, אם כן זהו הצלת חייו ובודאי שיש לכהן גדול ולבני דורו ממה להתיירא, ואולם עדיין י"ל שמו"מ זהו זילותא שהכהן גדול בעצמו יספק להם, ולכך מניחים לאימו שהיא תספק להם. ויש קצת לחזק זאת ממו"ש הרמב"ם, וז"ל: "וחייב כהן גדול לנהוג כבוד בעצמו, ולא יקל בעצמו עם שאר העם ולא יראו אותו ערום לא בבית המרחץ ולא בבית הכסא ולא כשמסתפר שנאמר הכהן הגדול מאחיו מלמד שנוהגין בו גדולה יתירה, רצה הוא שירחצו אחרים עמו הרשות בידו".

ישוב ח' - אם הכהן גדול יספק יתעורר ליבם שבסיבתו גלו ויקללוהו

יש מתרצים שודאי חלילה שיהיו הגולים מקללים את הכהן גדול שיתקצרו ימיו כדי שיוכלו לצאת מעיר מקלט, ורובא דרובא לא יקללו, וגם רבים מהן לא ידעו שתועיל קללתם, כי לא ידע שיש תביעה על הכהן גדול שהיה לו להתפלל עליהם שלא יבוא שפיכות דמים לידן, ואם

יבוא הכהן גדול בכבודו ובעצמו או בניו ואשתו לספק להם מחיה וכסות, יבואו להכיר בדבר, ואדרבה מתוך זה עלולים בשעת דחקם וצערם לקלל את הכהן גדול שיתקצרו ימיו, משא"כ עתה שאימו של כהן גדול נטפלת לספק להם מחיה וכסות, אין נותנים ליבם לטעם הדבר, ואדרבה על ידי שנהנים ממעשה ידיה מתרצים לה לברך את הכהן גדול שיאריך ימים על ממלכתו.

ישוב ט' - הכהן גדול עצמו ראוי לו לבקש להקדים מיתתו כדי לקצר סכל הגולים

עוד ראיתי מתרצים שהכהן גדול שכל ייעודו בעד כלל ישראל ודאי לא ראוי לו לבקש על עצמו שיאריך ימים ועל ידי כך יהיו אחיו הגולים משתהים בצערם בעיר מקלט, דאדרבה מצד עצמו אם בא לבקש, יותר ראוי לו לבקש שלא יאריך ימים, כדי לקצר סבלם וצערם של הגולים. ולכן דוקא אימו של כהן גדול מספקת לגולים מחיה וכסות ומבקשת בעד בנה שלא יתפללו עליו שימות אלא יאריך ימים.

ישוב י' - הכהן גדול ובניו אין יוצאים מירושלים

ע"ל בס"ד על פי מה שכתב רבינו הרמב"ם, "ובית יהיה לכהן גדול מוכן במקדש והוא הנקרא לשכת כהן גדול, ותפארתו וכבודו שיהיה יושב במקדש כל היום, ולא יצא אלא לביתו בלבד בלילה, או שעה או שתיים ביום, ויהיה ביתו בירושלים ואינו זו משם".

ולפי זה פשוט הטעם שהכהן גדול אינו מתעסק בעצמו לספק מחיה וכסות לכל הגולים בעריהם, שהרי תפארתו וכבודו שאינו יוצא מלשכתו בבית המקדש ומביתו בירושלים, ומסתמא אף בניו ובני ביתו עימו, ולפיכך אימו של כהן גדול היא אשר מספקת לגולים מחיה וכסות.

ישוב י"א - מציינו ליוכבד שהיתה אם כ"ג שסיפקה מחיה וכסות לרבים

בשו"ת גני יוסף מתרץ עוד שמציינו ליוכבד אם אהרן שהיתה אמו של הכהן גדול הראשון, שהיתה מספקת מוזון לילדים שנולדו במצרים, ועל ידי זה זכתה לבתי כהונה, על כן נהגו האימהות בעצמן לספק מוזון לגולים. ודוחק.

הביאו ברכה לביתכם:

לשאלת רבים הננו להודיעכם:

בס"ד ניתן להשיג במבצע, סט ספרי המוזכר

הרה"ג יוסף זזי סימן טוב שליט"א

הסדרה שהביאה מתיקות ועריבות התורה

13 כרכים 450 ₪ בלבד!!

(הנזוה לבתי מדרשות וישיבות)

6 כרכים 'כרם יוסף' על הש"ס (ב"ק, ב"ב, גיטין, קידושין, מגילה, סוטה). 'אשכול יוסף' עה"ת, 'אשכול יוסף' הגדר"פ, 'זוהר וקידושין' בהלכה ובאגדה, 'ברית מיולה', 'סכנה ורפואה' בהלכה ובאגדה, 'המערה' עניני הרשב"י, 'שלהבת יוסף' על מרח' הגר"ע יוסף זצוק"ל. (ינא ריוסף לא כולל בסט)

05484-60008/7 או 02-5373570

מבקנס הקבלות של מרן חכם שלום המהר זצ"ל

1. להיות שקוע תמיד ולא להסיזן דעת מהלימוד, ולכזה"פ שלא יעבור 5 דקות בלי מוזעזבת לימוד תורה. הן בבית בשיעור או בדרכים. [אחת משני קבלות שזירזו אביו בילדותו לקבל על עצמו, מתוך רשימת 17 הקבלות של אביו זקן המקובלים בירושלים חכם אפרים הכהן זצוקל"ה. וידוע כי אמר שעבד הרבה להשיג קבלה זו של שקיעות בלימוד, עד שהורגל שאיו שומע מה שאינו רוצה לשמוע].
2. זומש דקות ראשונות בתחילת הלימוד, לא להרים את העיניים מהספר. [אפילו כשהוצרך לדבר בלימוד עם החברותא, בחמש דקות הראשונות, לא הרים את עיניו מהספר, כדי לשקוע ולצלול כולו בתורה].
3. לפני היציאה מהבית לדרך, לעיין בספר, כדי להכין גדרה לדרך, לחשוב בדרך בלימוד. [פעם אחת שמעתי מרבינו זצ"ל שאמר בכאב כי הטעם שהיום לא צומחים הרבה גדולי תורה, ולא זוכים לקניין של הלימוד, מפני שמד בסיום הלימוד איך שסוגרים את הספר, מסיחים דעת מהלימוד, בבחינת "שתולים בית ה', בחצרות אלו קינו יפריחו", ואמר שבבחרותם היו לומדים ויודעים כל המסכת מכריכה לכריכה, והיה אפשר לבחון אותם מבחן סיכה, כי לא היה להם שום מחשבה והיסח הדעת חוץ מהלימוד, וגם כשהיו יוצאים מהלימוד היו ממשכים ליתן דעתם על מה שלמדו, וחושבים בלימוד, וזה יוצר קניין בלימוד. וידוע שכך חינך והרגיל את תלמידיו המובהקים לחשוב תמיד בלימוד, כמו שהיה נוהג בעצמו, שלא הסיה דעתו מהלימוד, אך בשבתו בביתו בלכתו, ואפילו בשעה שהיו יושבים לפניו בנ"א, ומאריכים בשיחה, היתה מחשבתו מתנתקת מענייני עוה"ז לחכמת התורה.
4. לא לבטל בשום אופן קביעת הלימוד והשיעורים. [וידוע שהיה מוסר שיעור שבעה ימים בשבוע, והעידו תלמידיו כי במשך שנים רבות לא ביטל שיעור, למעט פעם אחת ביום שישי ושבת שהיה צריך לטרוח לקנות ולהכין בעצמו שמחת השבת חתן בנישואי בנו רבי אפרים שליט"א. ובשנת תש"נ כשכל הארץ היתה כמרקחה, ונעו אמות הסיפים, קבעו אסיפת גדולי הדור בשעה 11 בבוקר בביתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצוקל"ה. והנה בשעה 10:00 בהיותו באמצע השיעור בישיבה, הרצים יצאו דחופים להבהילו אל בית המלך, ובאו אצלו שרים ואנשי מעלה, להביאו בדחיפות לאסיפה, באומרים שכולם ממתנים לבואו. אך השיכם בתקיפות, כבר אמרתי מתחילה, כי בשעה 10:30 אני מסיים את השיעור, ואגיע בעו"ה בשעה 11:00, וככה חזר הדבר על עצמו כמה פעמים. והמשיך את השיעור. ובשעה 10:30 כשסיים את השיעור, נעמד ושאל את הבחורים בנוגע ובמתינות אם יש למישהו קושיא בלימוד, או בהבנת השיעור. ורק אחרי שזוידא כי הבחורים הבינו את הסוגיא, עשה את דרכו לאסיפה, שם פגש במרן אביר הרועים רבינו עובדיה יוסף זצוקל"ה כשהוא רכון על ספריו וצולל בים התורה ואינו מרגיש בכל הרעש וההמולה תרתי משמע.
5. לעמוד ולהתנייע בתורה.
6. עבודת העיניים וקדושה. [זו הקבלה השנייה שגילה לו אביו, וזירזו וקיבלה ע"ע. וסיפר אחד מתלמידיו כי פעם אחת קבע לקחת את רבינו ברכבו לסדר קידושין לאחד התלמידים, והודיע גם לאחד החברים, ולפתע הלה הגיע עם אשתו ועלה לרכב, ומיד יצא רבינו מהרכב באומר כי יש לו הסעה, ומיד שכר מונית מירושלים לבני ברק. הוא היה אומר כי לרוב שקיעות בלימוד אין ענינו וליבו משוטטים ברחובות קריה, ואינו רואה מאומה מכל הנקרה בדרך].
7. להתנזר מתאוות העוה"ז. [וכמו שהעידו בהלווייתו: "מעולם, אבל מעולם, לא הוסיף מלח באוכל, ולא סוכר בשתיה", הוא היה אומר מסכן מי שמתמכר לכל מיני תאוות מאכלי ותענוגי העוה"ז].
8. הזחק במוסר אל תרף. [לא משה ידו מספר חובת הלבבות, ושאר ספרי מוסר, ובהלווייתו העידו שהיה משנן את הסה"ק "חובת הלבבות", והיה יודע בעל פה. ואף בסוף ימיו ממש כחודש לפני פטירתו כששב לביתו מאשפוז בביה"ח, בהיותו זקן ויושב בישיבה, החל את סדר לימודו בבית בלימוד המוסר].
9. עבודת ה' לשמה.
10. עבודת ה' בתכלית הנקיחות.
11. למד לשונך לומר איני יודע. [פעמים שתחילה היה משיב כך, ואח"כ היה משיב תשובה, ופעמים שהניח באיני יודע. וכששאלוהו מה מכוונה איני יודע, האם אינך יודע באמת, או שאינך מסכים, השיב "גם זה אני לא יודע"].

מתיקות התורה:

שיתפם יזוד:

זופשו אותנו

בגדרים פלוס:

עלון "אשכול יוסף"

ישיבת "כרם יוסף"

להגדיל תורה

ולהאדירה

"עץ חיים היא למזויקים בה ותומכיה מאשר"

יו"ל לכות יידינו האזנים היקרים והנעימים אהבי התורה פטרנוי עלון "אשכול יוסף" המופץ באלפי עותקים ברחבי הארץ. ומה אהרן זיסים הי"ו אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד, מתוך בריאות איתנא ונהורא מעליא שובע שמוזות וכל טוב. בכלל הברכות יבורך יידינו היקר שלובנו זיסים הי"ו מוקדש ומוצלח לע"ה אורחם היקרים: סאלם אליה בן מסערה ז"ל, זריה בת זריה ע"ה לע"ה אוייהם זיסים בן זריה ז"ל, ולע"ה זיסים מעולם בן סלימה ז"ל ת. ז. ז. ב. ה.

"וקול התור נשמע בארצנו"

להאזנה לשיעורי

מוה"ר יוסף זיי סימן טוב שליט"א מוה"ר ס' כרם יוסף ו"אשכול יוסף" ע"ה"ת

073-371-8053

שמעו ותזו נפשיכם

לשידור זיי וצינתוק בשיעור וזשי: זייג והקש #

את השיעורים זיתן להוריד ממערכות קול הלשון